

[Chr. J. Hansen.]

det ogsaa. Det er vel nok en af de største Udgifter til offentlige Arbejder, som der er vedtaget en Lov om i den danske Rigsdag.

Lovforslaget om Sikringen af Thyborøn er uden Tvivl et af de Forslag, der i de senere Aar har vakt størst Interesse uden for Rigsdagen, naar der er Tale om offentlige Arbejder, og det er ikke saa mærkværdigt, naar man tager i Betragtning, hvilken Betydning Lovforslaget har.

Hvad der i høj Grad har bidraget til den Interesse og til, at der er blevet den Diskussion om Sagen, som der har været, er vist uden al Tvivl dette, at da Lovforslaget første Gang blev fremsat her i Rigsdagen den 8. December 1942, gik det kort og godt ud paa Lukning af Indsejlingen ved Thyborøn; at dette Forslag vakte Røre i alle Kredse af Befolkningen og i Særdeleshed i den paagældende Landsdel, i Thyborøn og Limfjordsegnene, kan ikke forundre. Alle var klar over, at gik man til en Lukning, vilde det betyde overordentlig meget for Limfjordsegnene og deres Befolkning, først og fremmest selvfølgelig for Fiskerbefolkningen, der saa Mulighederne for deres Erhverv stærkt forringet — for ikke at sige helt ødelagt. Hertil kom, at man ogsaa i høj Grad forringede de 6 Limfjordsbyers Havnes Muligheder for at klare sig, et Forhold, der maatte tages i Betragtning ved Bedømmelsen af hele denne Sag, eftersom disse Byer gennem en Aarrække har ofret ret betydelige Beløb paa deres Havne i Tillid til, at Thyborøn burde og vilde blive holdt aaben. En Lukning vilde desuden ramme andre Erhverv og Virksomheder, der har Tilknytning til disse Egne, til de paagældende Byer, til deres Havne, Skibsfart og Fiskeri. Man maa derfor forstaa, og jeg tror ogsaa, man forstaaer det Røre, der opstod om det i sin Tid fremsatte Lovforslag, og den Kampagne, der blev rejst, og som siden er holdt vedlige og, jeg tror, man kan sige i høj Grad forstærket, saa at det ikke alene er en Sag for en Landsdel, men en Landssag. Ikke mindst Sejladserne fra Thyborøn til København i sin Tid med de efterfølgende Møder i Odd Fellowpalæet viste os, med hvilken Interesse og Ihærdighed Fiskerbefolkningen kæmpede for sin Sag. Fra den første Dag Sagen kom frem, har jeg været imod en Lukning af Indsejlingen til Limfjorden. Det vilde for mig at se være helt urimeligt, at man skulde se Fiskernes Erhvervsmuligheder i den Grad forringet, for ikke at

sige helt ødelagt, og dertil hele Egnens Erhvervsmuligheder saa stærkt forringet, som Tilfældet vilde blive ved en fuldstændig Lukning.

Dertil kommer Spørgsmaalet: Kunde Danmark overhovedet være bekendt at lukke sin eneste Nødhavn paa den lange og i Særdeleshed farlige Vestkyst? Jeg mener ikke, man kunde gøre det. Endelig vil jeg gerne tilføje: Har Danmark Raad til, samtidig med at man overalt søger efter Erhvervs- og Beskæftigelsesmuligheder for at overvinde de mange Vanskeligheder, som Verdenskrigen og Besættelsen har skabt for os, at forringe Mulighederne for mange, mange Mennesker og en hel Landsdel i Vestjylland?

Jeg vil derfor gerne herfra takke de Mennesker og Organisationer, som ikke opgav Kampen, men tværtimod forstærkede den saaledes, at Spørgsmaalet aldrig kom i Ro og nu forhaabentlig ogsaa løses, hvad jeg tror der er Vilje til, saa at der ikke alene bliver Ro om Sagen, men at ogsaa de Opgaver, hvis Paabegyndelse faktisk kun venter paa dens Afgørelse her i Rigsdagen, kan tages op.

Thyborøn-Kommissionens store og udmærkede Arbejde har saa ofte været omtalt og drøftet, at der ikke er nogen Grund til at gøre det igen. Naar der ikke i Kommissionen i sin Tid blev opnaaet fuldstændig Enighed, beror det paa de store og vanskelige Opgaver, den har været stillet over for, idet der ikke alene skulde tages Hensyn til Havets vældige Kraft og Indvirkning paa de forholdsvis smalle Tanger, men til, hvad der var teknisk muligt; endelig skulde der tages Hensyn til de mange Fiskeri- og andre Erhvervsinteresser, der er afhængige af, hvilken Afgørelse Regering og Rigsdag træffer i denne Sag. Det er derfor, synes jeg, fuldt ud forstaaeligt, at der inden for denne Kommission kunde være afvigende Meninger om visse Spørgsmaal vedrørende hele Thyborøn-Sagen; men naar den højtærede Minister nu foreslaar gennemført Kommissionens Forslag II, der vel går ud paa en Lukning, men med en Dæmning med indbygget Indfartssluse og Gennemstrømningssluse samt Bygning af de to Moler til Dækning af Indsejlingen til Kanalen i Modsætning til det første Forslag, der, som allerede nævnt, kort og godt gik ud paa Lukning, er der for mig ingen Tvivl om, at dette Forslag i langt højere Grad tilfredsstiller Befolkningens Ønsker end det første. Jeg tvivler ogsaa stærkt om, at et Forslag om fuld-